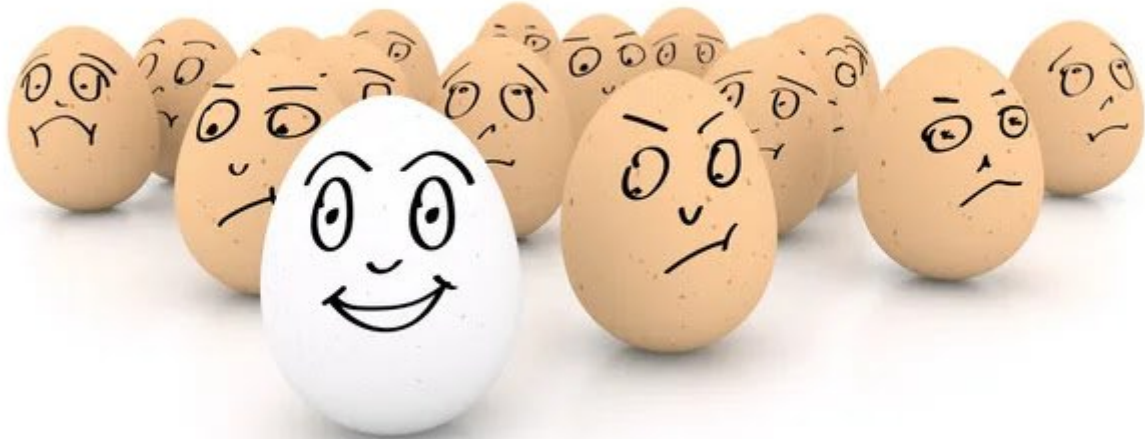

Τί να κάνω που ζηλεύω;

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

«Ρωτήθηκε κάποτε ο άγιος Γέροντας: “Τι να κάνω, Γέροντα, που ζηλεύω και πολλές φορές χαίρομαι, όταν οι προοδευμένοι αδελφοί κάνουν σφάλματα;” Αποκρίθηκε: “Να λες: Θεέ μου, σε παρακαλώ, βοήθησε τους αδελφούς ο καθένας να φθάσει στα μέτρα του Αγίου που φέρει το όνομά του, και εμένα στα μέτρα των αδελφών”. Κάνε αυτό και θα δεις την ενέργεια του Θεού» (οσίου Παΐσιου του αγιορείτου, Επιστολές, έκδ. Ι. Ησυχ. Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, Σουρωτή Θεσσαλονίκης).

Η ενέργεια του Θεού, η χάρη Του δηλαδή ως ενεργοποίηση του μυστηρίου του βαπτίσματος για τον χριστιανό, απαιτεί, κατά τον μεγάλο όσιο Παΐσιο τον αγιορείτη, τον αγώνα υπέρβασης των παθών του, και μάλιστα του πάθους της ζήλειας και της συνδεδεμένης με αυτήν χαιρεκακίας.

Η ζήλεια θεωρείται ως η κατεξοχήν έκφραση του εγωισμού, δηλαδή υφίσταται εκεί που ο άνθρωπος είναι παθολογικά στραμμένος προς τον εαυτό του αδυνατώντας να αγαπήσει σωστά τον συνάνθρωπό του, πολύ περισσότερο τον Θεό του. Ζήλεια

και αγάπη είναι διαμετρικά αντίθετες πνευματικές καταστάσεις, όπως το λέει χωρίς περιστροφές ο απόστολος Παύλος στον περίφημο ύμνο της αγάπης (Α΄ Κορ. 13): «η αγάπη ου ζηλοί», η αγάπη δεν ζηλεύει, δεν ζηλοτυπεί.

Οπότε η ζήλεια αποκαλύπτει την αμαρτία και την ανομία του ανθρώπου και δυστυχώς όπως συνήθως συμβαίνει γεννά και άλλες κακίες και πάθη, όπως για παράδειγμα τον φθόνο, την έχθρα, την οργή, τη λύπη, τη διάθεση εκδίκησης. Γέννημα του φθόνου ως καρπού της ζήλειας είναι και αυτό που ομολογεί ο αδελφός που ρώτησε τον όσιο: «πολλές φορές χαίρομαι όταν οι προοδευμένοι κάνουν σφάλματα!», χαίρεται δηλαδή για τα αμαρτήματα και τα παραπατήματα των αγίων ανθρώπων, διότι κανείς όσο άγιος κι αν είναι δεν ξεφεύγει από τον κανόνα κάπου να γλιστρήσει και να αμαρτήσει, είτε εν λόγω ή έργω ή διανοία.

Ο μόνος απολύτως Άγιος και Αναμάρτητος είναι ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός.

Από την άποψη αυτή η ζήλεια και η συνδεδεμένη με αυτήν χαιρεκακία αποκαλύπτουν την πνευματική τύφλωση του ανθρώπου - ο ζηλότυπος αδυνατεί λόγω του εγωισμού του να δει τις αρετές και τα χαρίσματα του συνανθρώπου του, πολύ περισσότερο δεν μπορεί, και να τα δει, να τα συνδέσει με την πηγή τους που είναι ο Θεός! - συνεπώς καθίσταται περαιτέρω ενάντιος του Θεού λόγω της αδικίας με την οποία λειτουργεί.

Ας φανταστούμε ποια εντύπωση θα προκαλούσε το γεγονός όταν ενώ εμείς αγωνιζόμαστε να ζούμε σύμφωνα με το θέλημα του Θεού και κάποια στιγμή λόγω αδυναμίας παραστρατήσουμε, που θα πει ότι μετά από λίγο θα μετανοήσουμε, κάποιος άλλος που μας ζηλεύει επικεντρώνει την προσοχή του μόνο στο παραστράτημά μας!

Δεν θα αποτελούσε τούτο μεγάλη αδικία απέναντί μας; Για τον άγιο Ιωάννη της Κλίμακος μάλιστα ένας τέτοιος άνθρωπος είναι ο ανόητος άνθρωπος. Γιατί ενώ «ο καλόγνωμος και συνετός, όσες αρετές βλέπει στους άλλους τις σημειώνει με επιμέλεια, ο ανόητος αναζητεί τα ελαττώματα και τις κατηγορίες».

Ο άγιος Παΐσιος φιλόανθρωπα καθοδηγεί τον αδελφό με το συγκεκριμένο πάθος. Και τον καθοδηγεί γιατί βλέπει ότι κι εκείνος αγωνίζεται - «Τι να κάνω;» του λέει. «Πολλές φορές χαίρομαι» που θα πει όχι πάντα. Και η απάντηση του αγίου εκπλήσσει με τη σοφία αλλά και με την πρακτικότητά της - παρόμοια απάντηση έδινε και ο μέγας όσιος Πορφύριος! Να αντιδρά ο αδελφός όταν αρχίζει να δουλεύει το πάθος του με τον μόνο τρόπο που γενικώς εξαλείφονται τα πάθη: διά της στροφής προς το αγαθό! «Νίκα εν τω αγαθώ το κακόν» κατά τη ρήση του αποστόλου Παύλου.

Κι αυτό σημαίνει αγώνα προσευχής υπέρ του αδελφού, αγώνα δηλαδή για την αγάπη, με προσανατολισμό τον Κύριο. Αγάπη σημαίνει εν προκειμένω, όπως εννοεί ο άγιος Γέρων, να εντάσσουμε τον συνάνθρωπό μας μέσα στον Χριστό και να τον ενισχύουμε στην πνευματική προοπτική του που είναι η ένωσή του με Εκείνον! Και τρόπος συγκεκριμένος είναι η αναφορά στον Άγιο του κάθε αδελφού. Ακολουθώντας τον Άγιο το όνομα του οποίου φέρουμε, τον Χριστό δεν ακολουθούμε; «Μίμημα Χριστού» δεν είναι κάθε άγιος της Εκκλησίας μας;

Η ενεργοποίηση της αγάπης μας δηλαδή είναι το αντίδοτο της ζήλειας μας. Και πράττοντας με τον συγκεκριμένο τρόπο που υποδεικνύει ο άγιος παράλληλα προσανατολίζει και τον εμπαθή αδελφό και στην ταπείνωση. Γιατί του λέει αφενός τον αδελφό που ζηλεύει να τον ωθεί διά της προσευχής του επί τα ίχνη του αγίου του και του Κυρίου, αφετέρου τον ίδιο τον εαυτό του να τον θέτει δεύτερο, μετά τον αδελφό: «να φτάσω κι εγώ στα μέτρα του αδελφού!» Η ταπεινή αγάπη πράγματι είναι η λύση του κάθε πάθους, ακόμα και για το μεγάλο πάθος της ζήλειας.

Πηγή pemptousia.gr (Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης)